

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **A. E. E.**, st. občanství Kamerun, nyní bytem v ČR: Stupkova 1459/2, Praha 7 – Holešovice, zastoupeného JUDr. Athanassiose Pantazopoulou, advokátem, se sídlem v Praze 2 – Vinohrady, Slavíkova 1510/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 - Nusle, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 8. 9. 2010, č.j. CPR-6795-1/ČJ-2010-9CPR-C215,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 10. 2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Policie ČR, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „odvolací orgán“), zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 4. 2010, č.j. CPPH-061910/CI-2008-60. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť se dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán nejprve shrnul průběh správního řízení, uvedl odvolací námitky, jež jsou obsahově shodné s námitkami obsaženými v žalobě, a rovněž uvedl právní úpravu vztahující se k dané věci. Poté konstatoval, že z informačních systémů, které jsou provozovány Policií ČR, a ze spisového materiálu vyplývá, že žadatel na území ČR požádal dne 18. 9. 2004 o udělení azylu, který mu však udělen nebyl. Dne 2. 11. 2007 uzavřel sňatek s paní A. G., čímž se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Na základě této skutečnosti podal dne 28. 7. 2008 žádost o povolení k přechodnému pobytu občana Evropské unie.

Dle odvolacího orgánu z předloženého spisového materiálu však vyplývá, že vztah žadatele s manželkou nelze označit za vztah dvou lidí, kteří se spolu důvěrně znají a chtějí společně žít v manželství. Ačkoliv manželství bylo uzavřeno v souladu s českým právním řádem, z podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že nebylo uzavřeno ve smyslu zákona o rodině, neboť zákon o rodině stanoví v § 1 odst. 2, že hlavním účelem manželství je založení rodiny a řádná výchova dětí. Ze spisového materiálu naopak vyplývá, že manželé se znají, avšak nikoliv jako manželé, sňatek byl předem domluven z důvodu, aby se žadatel mohl stát rodinným příslušníkem občana Evropské unie a tak mohl snáze podat žádost o povolení k pobytu na území ČR. Po uzavření sňatku každý žije svůj vlastní život, společnou domácnost neudržuje. Porovnáním výpovědí manželů byla zjištěna řada zásadních rozporů a neznalostí, které nelze bagatelizovat. V době trvání manželství se narodil dne X.X. 2008 O. G., u něhož žadatel uvádí, že je jeho biologickým otcem. Manželka žadatele však do protokolu vypověděla, že jeho biologickým otcem je její druh M. R., který je otcem i jejich dalších dvou dětí. V rodném listu nezletilého je zapsán jako jeho otec žadatel, protože je manželem matky nezletilého O. Z výpovědi žadatele a jeho manželky vyplývá rovněž, že se o O. nijak nezajímá, hned z porodnice byl vezen do kojeneckého ústavu, žadatel jej nikdy nenavštívil, výživné na něho neplatí.

K námitce žadatele, že rozpory ve výpovědích vyplývají z nepřesného překladu, odvolací orgán uvedl, že před sepisováním protokolu byl žadatel řádně poučen a po skončení protokolace mu byl protokol přečten, jako správný byl podepsán a žadatel nežádal ani jeho změnu. Odvolací orgán posoudil uzavření sňatku jako formálně dokonalý právní úkon, který však nikdy neměl sloužit k jinému účelu než k obejití zákona.

Poté odvolací orgán definoval obcházení zákona a dále uvedl, že ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že osobní chování dotyčné osoby musí být ohodnoceno z hlediska posouzení ohrožení zájmů společnosti. Za ohrožení zájmů společnosti je nutno považovat obcházení zákona či zneužití práva. Uzavření manželství je osobním chováním. Uzavřením manželství za účelem získání povolení k pobytu byl skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrožen základní zájem společnosti, kterým je respektování právního řádu. Není ve veřejném zájmu, aby bylo povolení k pobytu vydáváno cizinci, který svým jednáním obchází zákon. Na podporu uvedeného závěru poukázal odvolací orgán rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 5. 2007, č.j. 2 As 78/2006, rozsudek ze dne 23. 4. 2010, č.j. 5 As 14/2010-115) či judikaturu Městského soudu v Praze (např. č.j. 11Ca 278/2005 ze dne 7. 4. 2006, 8Ca 348/2005 ze dne 26. 10. 2006).

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V prvním žalobním bodu tvrdí žalobce, že v daném řízení nebylo prokázáno uzavření účelového manželství ve smyslu ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Blíže žalobce uvedl, že skutečnost, že někdo neovládá český jazyk a spoléhá se na překládající osobu, znamená, že není v jeho moci posoudit kvalitu překladu, která může mít vliv na výsledek účastnické výpovědi.

Žalobce rovněž tvrdí, že ačkoliv proběhla místní šetření v dané věci dne 19. 8. 2008, dne 20. 8. 2008, dne 8. 11. 2008 a dne 6. 11. 2009, nelze mít na základě nich prokázáno, že by v době před nástupem do výkonu trestu nežila manželka žalobce s ním ve společné domácnosti tak, aby bylo vytvářeno harmonické a trvalé společenství manželů ve smyslu zákona o rodině.

Žalobce poukázal na existující hluboký citový vztah mezi manžely, což lze doložit korespondencí obou manželů, a to v době, kdy jsou nuceni žít odděleně z důvodu nástupu do výkonu trestu jeho manželky. Z korespondence vyplývá, že manželku finančně podporuje, včetně jejich nezletilých dětí. Tato korespondence je rovněž popřením vlastní výpovědi jeho manželky, která byla učiněna ve věznici dne 27. 1. 2010. Z uvedeného pak vyplývá dle žalobce rovněž nezájem žalovaného na zjištění stavu věci.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím by bylo zasaženo do jeho práva a práva jeho rodinných příslušníků na respektování jejich soukromého a rodinného života (článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod). Žalobce si vytvořil již v České republice silné vazby, učí se český jazyk a žije v souladu s právním řádem České republiky. Žalobce se nedopustil nikdy žádného protiprávního jednání tak, aby bylo možno trvat na tom, aby výkon jeho rodinných práv realizoval mimo území České republiky. Napadeným rozhodnutím by došlo k porušování článku druhého Smlouvy o založení Evropského společenství, neboť Česká republika by znemožnila žalobci získat řádné pobytové oprávnění za situace, kdy má na jeho území ČR svou blízkou rodinu a kdy mu jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie náleží stejná práva jako občanu Evropské unie.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na napadené rozhodnutí a setrval na všech důvodech uvedených v tomto rozhodnutí, které vedly k zamítnutí žádosti žalobce.

U ústního jednání, které se konalo ve věci dne 29. 6. 2011, žalobce osobně mj. uvedl, že se seznámili s manželkou v jednom baru. Vyměnili si telefonní čísla, bylo to během léta 2006. Začali spolu komunikovat, občas ji pozval na drink, rozhodl se, že se ožení. Tehdy mu řekla, že má kriminální problém, že půjde do vězení. Nechtěla říci, o co jde. Vzali se dne 2. 11. 2007. Po svatbě byla oslava, kam pozval kamerunskou komunitu, bylo to asi 30 osob. Manželka měla také přátelé, bylo to v jiném domě, asi 5 osob, ale ona jim ho nepředstavila. S rodinou měla tehdy nějaký problém. Bydlel v ulici Stupkova 2 a po svatbě ho tam manželka pravidelně navštěvovala. Ona bydlela v Libuši s nějakým příbuzným, asi po měsíci se přistěhovala k němu, tam bydlel i jeho bratr. O svých dětech manželka řekla, že jsou u příbuzných v Libuši, on je tam jednou navštívil, jedenkrát jim telefonoval. Ona měla finanční problémy, neměla práci, on příležitostně pracoval na stavbách, měsíčně měl asi 12 000,- Kč až 15 000,- Kč, nebylo to pravidelné. Práce neměli v domácnosti rozděleny. O. je jeho syn, k otěhotnění došlo za manželství. Manželka porodila předčasně, syn byl v inkubátoru. Manželka mu řekla, že v České republice jsou zákony o dětech a že musí podepsat určité dokumenty, aby dítě vzali do sociální péče, aby sociální úřad vyplatil matce dítěte peníze. Byli v Praze 6 a on podepsal nějaké dokumenty. Dítě neviděl, bylo v inkubátoru. Potom přišel

dopis, který si nechal přeložit a bylo tam napsáno, že dítě nechal k adopci. Je to napsáno v usnesení soudu ze dne 11. 12. 2008. K dotazu, zda manželka ho seznámila po dobu manželství se svou rodinou nebo se svými přáteli, žalobce uvedl, že ho neseznámila s rodinou a pokud jde o přátele, tak ho jednou seznámila s jednou přítelkyní, ale její jméno nezná. Bylo to pouze jednou, co tuto osobu viděl. O. G. a žalobce nikdy neviděl, manželka mu dala pouze fotografii. Manželku navštěvuje pravidelně, posílá jí balíčky. Poslední návštěvu uskutečnil minulý měsíc.

Svědčce A. G. uvedla mj., že je manželkou žalobce, ale odmítá již vypovídat, protože už vše vypověděla a nemá, co by k věci dodala. K dotazu, na kterou svou výpověď odkazuje v této věci, uvedla, že odkazuje na svou výpověď ze dne 27. 1. 2010, neboť tato výpověď je pravdivá.

Soud provedl důkaz usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 11. 12. 2008, č.j. 15Nc 605/2008 – 15, z něhož zjistil, že jím soud rozhodl ve věci péče o nezletilého O. G. a, nar. 16. 11. 2008, syna matky A. G., nar. 21. 2. 1968 a otce A. E. E., nar. 15. 6. 1966, o nařízení ústavní výchovy tak, že se řízení zastavuje. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že usnesením ze dne 25. 11. 2008, č.j. 15 Nc 605/2008 – 6 byl nezletilý z moci úřední dne 19. 11. 2008 předběžným opatřením umístěn do Dětského centra, Sulická 120, Praha 4, neboť matka dvě hodiny po jeho porodu podepsala revers a z nemocnice odešla, o dítě dále neprojevovala žádný zájem. V mezidobí uznal k nezletilému otcovství A. E. E., státní občan Kamerunu a oba rodiče podepsali souhlas s osvojením nezletilého. Soud zamítl provedení důkazu certifikátem žalobce o absolvování kurzu češtiny pro cizince z r. 2007, povolenkami k návštěvě A. G. ze dne 1. 4. 2011 a ze dne 17. 6. 2010 a záznamem o usnesení policie ze dne 15. 2. 2011 a poučením ze dne 14. 1. 2011, a to pro nadbytečnost, neboť tyto důkazní prostředky se nevztahují ke skutečnostem rozhodným pro prokázání či vyvrácení tvrzení žalobce, že s manželkou A. G. sdílel společnou domácnost v době po uzavření sňatku dne 2. 11. 2007.

U ústního jednání, které se konalo ve věci dne 19. 6. 2013, byl znovu proveden výslech svědkyně A. G. a dále soud provedl důkaz korespondencí vedenou A. G. a žalobcem v době po jejím nástupu do výkonu trestu ve Věznici ve Světlé nad Sázavou do data vydání napadeného rozhodnutí tj. do 8. 9. 2010, dále útržky složenek adresovaných A. G. do data 8. 9. 2010 a certifikátem žalobce o absolvování jazykového kurzu – obecná čeština ze dne 2. 5. 2007.

Svědčce A. G. mj. vypověděla, že do výkonu trestu nastoupila v září 2009 a byla ve věznici až do srpna 2011. Je pravdou, že si tehdy dopisovali a on za ní nepravdělně jezdil, posílal jí peníze, byly to částky asi kolem tisícikoruny. K dotazu předsedkyně senátu, že uváděla v rámci výslechu dne 27.1.2010, že návštěvy rychle ukončovala, protože neměla si s žalobcem o čem povídat, svědkyně uvedla, že je to pravda, že ona mluví pouze česky a on zase tak dobře česky neumí. Dále k dotazu, že v závěru výslechu ze dne 27.1.2010 svědkyně uvedla, že ví, že nejednala dobře, že si vzala pana E. pro peníze, ale v tu dobu byla v tíživé finanční situaci a neměla peníze na nájem, uvedla svědkyně, že to tak bylo. K dotazu předsedkyně senátu, zda si svědkyně psala žalobci o peníze, svědkyně uvedla, že je to pravda, že sice chodila do práce, ale neměla dost peněz a tak si psala o peníze.

K dotazům zástupce žalobce svědkyně mj. uvedla:

- zda je pravdou, že od září 2009 do srpna 2011 poslala žalobci 58 dopisů, že si to nepamatuje, je pravdou, že mu poslala hodně dopisů,

- zda žalobce jí a její děti finančně podporoval, že on posílal peníze jí a ona pak poslala dárky i dětem,
- zda svědkyně psala o to, že potřebuje peníze i pro děti, že už si to nepamatuje, ale je to možné,
- zda žalobce poslal svědkyni balíky, že si myslí, že snad ne,
- kolikrát byl žalobce za ní ve věznici, že si to nepamatuje, možná 6x,
- jak dlouho trvaly návštěvy, že asi 1,5 hod.,
- zda někdy zmiňovala v dopise, že je černá nebo že žalobce je černý, že je to možné, neví,
- zda si pamatuje o čem si s žalobcem psala, že neví, ale o všem možném, o dětech, o starostech,
- k pohledu ze dne 23.11.2009, zda obsah tohoto pohledu je pravdivý, že nikoliv a že to nemůže blíže vysvětlit, protože k tomu vysvětlení nemá,
- k předloženým svatebním fotkám s žalobcem a fotkám jejich dětí, že tyto fotky jí byly zaslány žalobcem, ale ona mu je vrátila,
- zda se cítila pod tlakem policie, že nikoliv, že její výpověď ze dne 27.1.2010 byla dobrovolná a, že tato výpověď je pravdivá,
- zda někdy psala o problémech kvůli barvě a zda byla pod tlakem z tohoto důvodu, že k tomu nechce vypovídat.

Soud nepřipustil otázku týkající se dopisu ze dne 23.11.2010, neboť se týkala korespondence z doby po vydání napadeného rozhodnutí.

K dotazům žalobce svědkyně dále mj. uvedla:

- zda kontaktovala žalobce, aby jí opatřil zástupce ve vztahu k dětem, že v té době nebyla v kontaktu se svým partnerem, se kterým má děti a měla kontakt toliko na žalobce,
- zda se zmínila o tom, že by bylo dobré, kdyby její děti přešly k němu, že to neví.

Soud zamítl provedení důkazu korespondencí vedenou A. G. a žalobcem v době po datu vydání napadeného rozhodnutí tj. do 8. 9. 2010, neboť soud musí vycházet ze stavu rozhodného v době vydání napadeného rozhodnutí. Z téhož důvodu zamítl i provedení důkazu útržky složenek adresovaných A. G. po datu 8. 9. 2010. Dále soud zamítl pro nadbytečnost provedení důkazu jízdenkami na trase Praha – Světlá nad Sázavou a podacími lístky vztahujícími se k zaslání poštovních zásilek A. G. žalobcem do Věznice ve Světlé nad Sázavou, neboť soud dospěl k dílčímu skutkovému závěru, že nemá pochybnosti o skutečnostech, které měly být těmito důkazy prokázány, tedy, že žalobce A. G. ve Věznici ve Světlé nad Sázavou navštěvoval a rovněž, že A. G. posílal doporučené dopisy, popř. balíčky, což vyplývá z korespondence vedené mezi jmenovanými.

Soud dále zamítl návrh na provedení důkazu ze dne 19. 6. 2013 (k jehož provedení nemohl být a ani nebyl zavázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č.j. 5 As 104/2011-102) a to doplněním korespondence, která byla doručena A. G. od žalobce, v níž jí měl žalobce dle její výpovědi ze dne 27. 1. 2010 psát, co má vypovídat na policii, kolik má dětí, aby se to naučila, neboť shledal tento důkaz rovněž nadbytečným, když předmětem zkoumání soudu byla otázka intenzity vztahu mezi žalobcem a svědkyní v době jejího pobytu ve věznici ve Světlé nad Sázavou a žalobce sám již k posouzení této otázky předložil soudu celkem 58 dopisů, z toho 39 dopisů psaných do data vydání napadeného rozhodnutí tj. do 8. 9. 2010, které soud hodnotil a vycházel z nich v rámci rozhodnutí ve věci samé.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předně je třeba uvést, že v dané věci již bylo rozhodováno Městským soudem v Praze a to rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, č.j. 3 A 123/2010-61, kterým byla žaloba zamítnuta. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 31. 8. 2012, č.j. 5 As

104/2011-102 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze proto v rámci uplatněných žalobních bodů nutně musel vycházet, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, ze závazného právního závěru Nejvyššího správního soudu, který je uveden v jeho rozhodnutí výše označeném, jímž Městský soud v Praze v dalším postupu zavázal.

Nejvyšší správní soud především vytkl Městskému soudu v Praze, že nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu uplatněných žalobních bodů, když posuzoval skutkový stav jen do doby nástupu A. G. do výkonu trestu, zejména neprovedl důkaz korespondencí, která probíhala mezi jmenovanou a žalobcem.

Nejvyšší správní soud zavázal městský soud zabývat se skutkovým a právním stavem až do vydání napadeného rozhodnutí, tedy zkoumat skutkový a právní stav ke dni 8. 9. 2010, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného. Dle Nejvyššího správního soudu tak nelze dosud objektivně posoudit, zda došlo či nedošlo mezi žalobcem a paní G. k uzavření účelového sňatku. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí nijak nezpochybnil skutkové a právní hodnocení Městského soudu v Praze týkající se vztahu žalobce a jeho manželky před jejím nástupem do výkonu trestu a závěrem dodal, že Městský soud v Praze si neujasnil otázku, zda A. G., manželka žalobce, je osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu ust. § 34 odst. 1 s.ř.s.

V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu vyrozuměl Městský soud v Praze A. G. o probíhajícím řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s. a vyzval ji, aby oznámila, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dne 4. 2. 2013 byl soudu doručen přípis A. G., ve kterém mj. sděluje, že je s žalobcem rozvedena, nežijí spolu od jejího propuštění z vězení v srpnu 2011 a s manželovými záležitostmi, které má s ministerstvem vnitra, nechce mít nic společného. Vzhledem k vyjádření A. G. si soud vyžádal od Obvodního soudu pro Prahu 7 soudní spis sp.zn. 10 C 120/2011 týkající se rozvodového řízení žalobce a paní A. G.. Z tohoto soudního spisu vyplynulo, že dne 4. 3. 2011 (tedy ještě za trvání pobytu paní G. ve vězení) byl doručen soudu (Obvodnímu soudu pro Prahu 5, který věc postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 7 jako soudu místně příslušnému) návrh A. G. na rozvod manželství ze dne 1. 3. 2011. Obvodní soud pro Prahu 7 dne 19. 1. 2012 manželství žalobce a A. G. rozvedl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu, kdy žalobce namítá, že nebylo prokázáno uzavření účelového uzavření manželství ve smyslu ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že obsahem správního spisu shledal za prokázané, že

- dne 28. 7. 2008 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy žadatel v tiskopisu žádosti – v rubrice účel pobytu vyznačil „sloučení na rodina s občankou ČR“, v rubrice manželka uvedl „G. A.“ K žádosti připojil oddací list ze dne 8. 11. 2007, z něhož vyplývá, že dne 2. 11. 2007 uzavřel A. E. E., nar. 15. 6. 1966 manželství s A. G., nar. 21. 2. 1968;

- dne 30. 9. 2008 byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení pana E. A. E., který mj. do protokolu uvedl, že bydlí se svou manželkou na adrese Stupkova 2, Praha 7, platí nájem dohromady 13.600,- Kč měsíčně a v bytě bydlí 4 osoby. S manželkou se seznámil v lednu 2007 v Karlových Lázních na diskotéce, začali spolu žít po svatbě 2. 11. 2007. Manželka je v 7. měsíci, je to holka, mají jenom pár věcí. Na svatbě tlumočil Čech, jehož jméno si nepamatuje. Důležité dokumenty mají na stole v ložnici. Manželka má dvě děti, M. a A.. A. G. má 15 měsíců, M. má 6 let, bydlí u sestry manželky v Děčíně. Žadatel je katolík, na vojně nebyl, manželka má vysokou školu se zaměřením na mechaniku a střední školu se zaměřením informatika;

- dne 30. 9. 2008 byl sepsán protokol o výsledku účastníka řízení paní A. G., která do protokolu mj. uvedla, že za nájem platí dohromady 12.000,- Kč, platí 6.000,- Kč a 6.000,- Kč platí přítel jejího manžela. Manžel vydělává kolem 17.000,- Kč měsíčně, kde pracuje, jí není známo, on jí to nikdy neřekne. S manželem se seznámila v červenci 2007 ve Františkánské zahradě, začali spolu žít od října 2007 na adrese Stupkova. Nyní je v 7. měsíci, když to bude kluk, bude se jmenovat Vojtěch, když to bude holka, bude se jmenovat V., co to bude, neví. Nakoupeny věci nemá, protože neví, co to bude. Kdo na svatbě tlumočil, jí není známo, měli hostinu v Praze 5 v čínské restauraci. Důležité dokumenty mají doma uloženy u spodního prádla. Má syna M., kterému je 6 let, a A., které je 17 měsíců, bydlí v Havířově u babičky. Manžel není žádného náboženství, je jí to známo, protože ona rovněž není žádného náboženství. Manžel má střední školu, ona má rovněž střední školu – zaměření švadlena;

- dne 23. 11. 2009 byl proveden výslech účastníka řízení pana E. A. E., který do protokolu mj. uvedl, že poprvé se s manželkou potkali v Karlových Lázních na diskotéce, tam začali spolu komunikovat, a to v češtině. Spolu začali žít až po svatbě, manželka jezdila za ním do ulice Stupkova, po 3 měsících od seznámení se rozhodli, že uzavřou sňatek, předtím bydlela manželka v Praze – Libuši. Její 2 děti bydlely do té doby na Slovensku u její sestry, potom si je manželka vzala k sobě. Děti s nimi nikdy nebydlely, bydlí se svým otcem, přichází k nim na návštěvu. Dítě, které má s manželkou, poté co manželka šla do výkonu trestu, dali sociálce. Dítě nikdy nenavštívil, čeká, až se vrátí manželka. Na výživné dítěte neplatí. Je zapsán v jeho rodném listu jako otec, je jeho biologickým otcem. Neplatí na výživné, protože měl finanční problémy, tak požádal sociální úřady, aby mu pomohly. Manželka byla odsouzena za krádež, hned z porodnice bylo dítě odvezeno do kojeneckého ústavu, jmenuje se O. E. a narodil se 16. 8. 2008. Manželka se vrátila domů na adresu Stupkova, do vězení šla asi za 5 nebo 6 měsíců, dítě bylo v kojeneckém ústavu z finančních důvodů. Byl nemocný, 2 roky se léčil na Bulovce, potom na Budějovické. Manželku navštívil ve Světlé nad Sázavou dne 8. 11. 2009, byla to první návštěva, chtěl jet již dříve, ale bez pozvání to nešlo, posílal jí balíčky, dopisy a peníze. Manželka dostala 4 roky. Od svatby bydlela pořád s ním, s nimi bydlel ještě jeho bratr. Manželka věděla, že má ortopedické problémy, měl problémy s chůzí. Jde o jeho první sňatek, doma měl přítelkyni, se kterou má 3 děti, jimž je 6, 10 a 14 roků. Manželka o jeho dětech ví. Ještě než se vzali, tak mu manželka řekla, že má 2 děti, A. a M., ty jsou u svého otce. Naposledy manželčiny děti viděl předtím, než šla do vězení. Se svými dětmi je v kontaktu, občas jim telefonuje a manželka o tom ví. Má sestru v Americe, která mu sem tam pošle peníze, jinak pracuje brigádně po stavbách. Většinou má od sestry 4.000,- Kč, ale neposílá je pravidelně, sám si vydělá 10 až 15.000,- Kč;

- dne 27. 1. 2010 byl proveden výslech A. G. ve věznici Světlá nad Sázavou, která do protokolu mj. uvedla, že se s manželem seznámila v létě 2007 v parku ve Františkánské zahradě se svými 2 dětmi, bylo to v srpnu, seděla v parku na lavičce, děti si hrály na pískovišti. Přistoupil k ní muž a ukázal jí cigaretu, připálila mu, on si sedl vedle ní, dali se do řeči, mluvili spolu česky. Říkal, že je z Nigérie, že tady pracuje. Asi za týden či 14 dní jí

zavolal, dali si schůzku na náměstí Republiky. Ukazoval jí fotky, že má holku, 2 malé kluky. Dali si 3 nebo 4 schůzky. Bydlela v té době v podnájmu na Kavalírce s dětmi. Přišlo jí, že má nastoupit výkon trestu, děti musela dát do Klokánku. Měla problémy s placením nájmu, potom se nastěhovala k nynějšímu manželovi, ul. Stupkova 2. Bydlel tam ještě manžel s jedním kamarádem, také z Nigérie. Bydlela tam asi 1 rok a půl od října 2007 do května 2009. Po celou dobu byly její děti v Klokánku. Mluvili spolu česky, rukama, nohama. Manžel chodil na brigády, potom si něco udělal s patou, vyvrtil si kotník, léčil se. Ona příležitostně kradla, aby je uživila. Trvalo to asi rok, když ležel doma a nikde nepracoval.

Poté A. G. uvedla, že by chtěla něco uvést sama a že všechno bylo jinak. V říjnu roku 2007 ji kontaktovala v parku kamarádka M., která se jí zeptala, jestli se nechce vdát, když je peněz za nějakého černocha, že zná černocha, který shání českou manželku, jež by si ho vzala, aby mohl zůstat v České republice jako manžel Česky. Řekla jí, že za to může dostat 20.000,- Kč. Žila v té době s přítelem M., s nímž má společně 2 děti, a to Marečka a A. M., je jim 7 a 3 roky, v tu dobu měli velké finanční problémy, M. přišel o práci. Asi poslední týden v říjnu se rozhodla nabídku přijmout, řekla kamarádce, ať jí sňatek zprostředkuje, že potřebuje peníze. Jely spolu metrem na stanici Vyšehradská, do budovy, kde se nacházela recepce, tam seděl nějaký černoch silnější postavy, řekl jí, že se jmenuje B., on si její doklady, občanský průkaz a rodný list, okopíroval a řekl, že je třeba, aby byla Češka, nesmí být Slovenka, musí být rozvedená nebo svobodná. Zeptal se jí, zda si chce vzít černocha za 20.000,- Kč, když souhlasila, řekl jí, že se jí ozve, až jí sežene manžela. Někdy v říjnu jí volal, že je třeba zajistit termín svatby, že má pro ni ženicha i peníze, dali si schůzku v Praze 5 před městským úřadem. Vše zařizoval B., M. jí předala zálohu 5.000,- Kč jako zálohu za svatbu s černochem, zbylých 15.000,- Kč jí řekla, že dostane až po svatbě. Dne 2. 11. 2007 na Městském úřadu ve Stodůlkách byla s přítelem Michaly R. K., který jí šel za svědka, B. jí představil E., že je to její nastávající manžel. Proběhl svatební obřad, B. jí poté předal 15.000,- Kč. Potom normálně bydlela se svým přítelem M. dál na Kavalírce z peněz od B.. O celé svatbě i penězích věděl i její přítel M. R.. Od kamarádky M. se dozvěděla, že je možnost, aby jí manžel E. platil každý měsíc 2.000,- Kč za to, že si ho vzala, B. ji přijal do své kanceláře a dohodli se, že jí E. bude dávat každý měsíc 2.000,- Kč, tak to fungovalo asi třikrát v měsících leden až březen 2008, potom jí do telefonu řekl, že nemá peníze, a proto žádné další peníze od něj nedostala. Potom otěhotněla se svým přítelem M. a dne 16. 11. 2008 se jí narodil syn O. G., biologickým otcem jejího syna O. je její přítel M. R., M. to vadilo, že je v rodném listu O. napsaný jako otec E.. Několikrát byla na výsledku na cizinecké policii kvůli E. Vždy než tam šla, tak jí B. dal papírek, kde byly napsané otázky a odpovědi, co má vypovídat, to se naučila a poté vypovíдалa. S manželem E. se viděla jen u výsledku na cizinecké policii, a když jí třikrát předával 2.000,- Kč.

V srpnu 2009 nastoupila výkon trestu ve věznici ve Světlá nad Sázavou, E. byl za ní v listopadu 2009 a v lednu 2010 na návštěvě, návštěvy ukončovala rychle neměla si s ním o čem povídat. Jednou jí poslal 1.500,- Kč a podruhé 500,- Kč, dále jí poslal 3 nebo 4 dopisy, v každém psal, co přesně má vypovídat na policii, kolik má dětí, aby se to dobře naučila, tyto dopisy má schované a může je na požádání předložit. Ví, že nejednala dobře, že si vzala černocha E. ho pro peníze, ale v té době byla v tíživé finanční situaci a neměla peníze na nájem. Situaci by chtěla řešit tak, že se chce rozvést s manželem E. a chce žít jako předtím než E. viděla a dostala peníze za svatbu. Syn O. je už asi adoptovaný v jiné rodině, zpět ho nechce, má dost starostí se svými dětmi;

- dne 8. 4. 2010 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění správní orgán mj. uvedl, že z informačního systému bylo zjištěno, že žadatel přicestoval do ČR dne 10. 9. 2004 na základě turistického víza, dne 18. 9. 2004 požádal v ČR o mezinárodní ochranu formou azylu. Azyl mu udělen nebyl a řízení o kasační stížnosti bylo pravomocně skončeno dne 16. 8. 2009. Dne 28. 7. 2008 podal žadatel žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť se jako manžel paní A. G., nar. 21. 2. 1968, stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Správní orgán poté shrnul průběh správního řízení, kdy konstatoval provedení účastnických výsledků obou manželů a rovněž skutečnost, že ve dnech 19. 8. 2008, 20. 8. 2008 a dne 8. 11. 2008 bylo provedeno šetření na adrese pobytu v ulici Stupkova 1459/2, Praha 7. Dne 19. 8. 2008 nebyl zastižen ani žadatel ani jeho manželka, dne 20. 8. 2008 byl zastižen pouze žadatel, který uvedl, že jeho manželka je u lékaře, hlídce nepředložil nic co by nasvědčovalo tomu, že s ním bydlí manželka, dne 8. 11. 2008 žadatel uvedl, že jeho manželka je v Děčíně.

Dne 23. 2. 2010 se žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž mj. uvedl, že jeho manželka se nachází momentálně ve vězení Světlá nad Sázavou, do protokolu vypovídala nesmysly, což chápe, protože je zavřená. Uvedl, že má strach z policie, a proto vypověděla to, co uvedla. Manželka mu z vězení často píše, on ji navštěvuje a posílá peníze, dokládá zaslání částek 700,- Kč a 1.500,- Kč, které poslal manželce do výkonu trestu, kopie podacích lístků o zaslání doporučených dopisů pro jeho manželku a kopie jízdenek na vlak do Světlé nad Sázavou.

Po vyhodnocení všech skutečností správní orgán dospěl k závěru, že manželství bylo uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy na úseku povolování a vstupu a získat tak povolení k přechodnému pobytu. K tomuto závěru vedl správní orgán obsah výpovědí obou účastníků, především výpověď manželky žadatele dne 27. 1. 2010, která do protokolu uvedla, že manželství bylo uzavřeno za finanční odměnu ve výši 20.000,- Kč, nikdy s ním nebydlela ve společné domácnosti, do svatby ho neviděla, nevěděla, koho si bude brát. Rovněž uvedla, že i po sňatku od něj dostávala finanční obnos. Z uvedeného vyplývá, že manželství sice bylo formálně dokonalým právním úkonem, ale vůbec se nenaplnuje a zjevně se ani naplnit nemá. Žadatel vědomě zneužívá a obchází zákony České republiky s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a to v pozici rodinného příslušníka občana ČR, do kterého se dostal právě uzavřeným sňatkem s paní A. G..

Závěrem správní orgán prvního stupně uvedl, že při posuzování přiměřenosti společenského dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince vzal v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že rozhodnutím o zamítnutí jeho žádosti nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že jeho vztah k občanovi České republiky, paní A. G., nenaplnuje definiční znaky manželství, tak jak jej vymezuje zákon o rodině, nýbrž manželský vztah byl vytvořen pouze účelově s jediným cílem, a to s cílem získání povolení k pobytu na území ČR. Jde tedy pouze o formální svazek, jehož zpřetrhání by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky. V současné době nelze na žadatele pohlížet jako na rodiče občana ČR, neboť dle lustrací v evidenci obyvatel žádné dítě občana ČR nemá, z čehož lze dovodit, že nezletilý O. G. byl nezrušitelně osvojen.

K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá, že nebylo prokázáno uzavření účelového uzavření manželství ve smyslu ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že žalobce v daném případě podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, kdy za skutečnost, na základě níž mělo být o jeho žádosti kladně

rozhodnuto, označil sloučení rodiny s občankou ČR, tedy uzavření sňatku s paní A. G., nar.XXX. Soud je toho názoru, že prvostupňový správní orgán shromáždil v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu dostatek podkladů pro rozhodnutí a tyto podklady se staly dostatečnou oporou pro rozhodnutí. V závěrech učiněných správními orgány I. i II. stupně nelze dle soudu nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti.

Namítá-li přesto žalobce v žalobě, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, a to s poukazem na hypotetickou možnost, že překládající osoba může mít vliv na výsledek účastnické výpovědi, soud uvádí, že takto vznesenou námitku bez uvedení konkrétního obsahu lze přezkoumat toliko v obecné rovině. Z protokolů, jež jsou součástí správního spisu, však pochybnosti vznesené žalobcem nevyplynou. Oba výsledky žalobce byly provedeny za přítomnosti tlumočníka (dne 30. 9. 2008 pan T. G. E., dne 23. 11. 2009 paní C. T. P.). V úvodu obou výsledků byl žalobce nejprve poučen o svých právech a po zaprotokolování výpovědi a přečtení protokolů byly žalobcem podepsány jako správné bez žádosti o změny či doplnění protokolů. Lze konstatovat, že žalobce námitku o možnosti vlivu kvality tlumočnického překladu na obsah jeho výpovědi vznesl poprvé až v odvolání a to opět (stejně jako v žalobě) toliko v obecné rovině.

Nadto je třeba uvést, *i po odhlédnutí od výpovědi paní A. G. dne 27. 1. 2010 ve věznici Světlá nad Sázavou, že výpovědi žalobce a jeho manželky paní A. G. ohledně některých skutečností jsou zcela odlišné:*

- ohledně doby a místa seznámení se (ON – v lednu 2007 na diskotéce v Karlových lázních, ONA – v červenci 2007 ve Františkánské zahradě)

- ohledně umístění dětí paní A. G. (ON – děti bydlí u sestry manželky v Děčíně, děti s námi nikdy nebydlely, bydlí se svým otcem, k nám přichází na návštěvu, ONA – děti bydlí u babičky v Havířově, bydlela jsem s dětmi na podnájmu na Kavalírce, děti jsem musela dát do Klokánku, po celou dobu byly mé děti v Klokánku)

- ohledně náboženského vyznání žalobce (ON – jsem katolík, ONA – není žádného vyznání, vím to, protože já taky)

- ohledně osob bydlících na adrese Stupkova 2, Praha 7 (ON – v bytě bydlel s námi ještě můj bratr, ONA – bydlíme s manželem a ještě jeho přítelem)

- ohledně vzdělání paní A. G. (ON – ona má vysokou školu se zaměřením na mechaniku, střední školu – informatika, ONA – mám střední školu – zaměření švadlena)

- ohledně pohlaví dítěte, jehož narození paní A. G. očekávala (ON – je to holka, ONA – ještě nevím co to bude).

K tvrzení žalobce, že ačkoliv *proběhla místní šetření v dané věci ve dnech 19. 8. 2008, dne 20. 8. 2008, dne 8. 11. 2008 a dne 6. 11. 2009*, nelze mít na základě nich prokázáno, že by v této době nežila manželka žalobce s ním ve společné domácnosti, soud uvádí, že na základě provedených šetření nelze přijmout závěr o prokázání, ale ani vyvrácení tvrzení žalobce o jeho harmonickém a trvalém společenství manželů v době před nástupem paní A. G. do výkonu trestu. Žalobce však opomíjí skutečnost, že předpokladem řízení o žádosti je nejen tvrzení cizince o existenci a okolnostech důvodů, pro které podává svou žádost, ale i unesení důkazního břemene v podobě návrhů či připojení důkazů, jimiž osvědčí svá tvrzení. Prvotní břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na cizinci, který splní svou povinnost tvrzení tím, že

v žádosti, popř. v doplnění žádosti takové důvody označí a následně či současně předloží či navrhnou důkazní prostředky o existenci těchto důvodů. V takovém případě se důkazní břemeno následně přesouvá na správní orgány, které ve správním řízení podrobí předložené důkazní prostředky svému posouzení a rozhodnutí. Pokud však cizinec důvody, včetně návrhu důkazů, které by byly způsobilé prokázat jeho tvrzení neuvede, potažmo neuvede tvrzení o existenci takových důvodů, nemůže se ani důkazní břemeno přesunout z žadatele na správní orgán. Lze konstatovat, že žalobce k této tvrzené skutečnosti mohl využít svého práva navrhnout důkazní prostředky v rámci správního řízení, a to i v podaném odvolání, kdy již znal skutkové a právní závěry správního orgánu obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. Ač tedy mohl využít tohoto práva k prokázání svých tvrzení či naopak k vyvrácení skutkových závěrů správního orgánu k jeho tvrzení o jeho harmonickém a trvalém společenství manželů v době před nástupem paní A. G. do výkonu trestu, své právo nevyužil a sám na podporu svých tvrzení žádné důkazní prostředky nenavrl. S ohledem na uvedené se jeví soudu takto formulovaná námitka ryze účelovou.

Ohledně námitky, v níž žalobce poukazuje na existující hluboký citový vztah mezi manžely v době po nástupu A. G. do výkonu trestu, což dokládá korespondenci obou manželů i povolenkami k návštěvám soud uvádí následující:

Podle § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, manželství je trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem, jehož hlavním účelem je založení rodiny a řádná výchova dětí. Podle § 18 odst. 1 věty druhé téhož zákona manželé jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí.

Nejvyšší správní soud k tomu dodal, že trvalé společenství manželů však není vyloučeno v případě, když manželé spolu nežijí, protože například jeden z nich vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody, pokud ovšem manželství plní svoji ostatní funkci.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění ke dni rozhodování žalovaného), na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. I když citované ustanovení jako důvod zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvádí důvod „pokud účelově uzavřel manželství“, nelze „účelovost“ posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo), nebylo by možné takové manželství považovat za účelově uzavřené.

Pokud žalobce tvrdí, že z korespondence vyplývá, že manželku finančně podporuje, včetně jejich nezletilých dětí, soud uvádí, že tvrzení žalobce o finanční podpoře dětí manželky nekoresponduje s žalobcem uváděným údajem, že po narození O.e G.a, nar. 16. 11. 2008, se o něj nestaral, a to z finančních důvodů. Z výpovědi A. G. pak vyplývá, že žalobce jí skutečně posílal různé finanční částky a ty ona použila i na dárky svým dětem. Dle její výpovědi to byly částky asi ve výši jednoho tisíce korun, což koresponduje s útržky složenek, které žalobce předložil. Žalobce tak prokázal, že za dobu od nástupu A. G. do věznice tj. od září 2009 do data vydání napadeného rozhodnutí tj. do 8. 9. 2010 jí zaslal částky 1.500,- Kč, 500,- Kč, 700,- Kč 1.400,- Kč, 600,- Kč a 1.000,- Kč. Lze tak konstatovat, že za období

jednoho roku poslal žalobce své manželce 5.700,- Kč, což nepovažuje soud za částku nijak horentní, když z dopisů A. G. vyplývá, že finanční výpomoc potřebovala především ze zdravotních i sociálních důvodů (na zubní ošetření, hygienické a psací potřeby), ale i na cigarety a kávu. Sama A. G. potřebu peněz při výpovědi odůvodnila tím, že sice ve věznici chodila do práce, ale neměla dost peněz a tak si o ně psala.

Uvedené je v souladu s korespondencí manželů, jež byla žalobcem soudu předložena, z níž vyplývá, že v dopisech A. G. žádá manžela především o zaslání různých peněžních částek (v dopise ze dne 25. 4. 2010 o částku 800,- Kč na zubaře a 300,- Kč na tabák, v dopise ze dne 10. 6. 2010 o stejnou částku, o kterou ho žádala v dopise předchozím, a v dopise ze dne 21. 9. 2010 pak paní G. manželi vyčítá, že jí poslal na zubaře jen 500,- Kč a měl poslat 800,- Kč, tedy chce i zbytek), popřípadě jiných věcí (známky, obálky, ...). Z předložených dopisů však nelze dovodit náznak jakéhokoli hlubokého citového vztahu, jak tvrdí žalobce. Jedná se v podstatě o dopisy s milým oslovením, jejichž obsahem jsou však především žádosti o peníze, popřípadě obsahují výčitky, že tyto peníze buď nebyly zaslány vůbec nebo v menší míře. Tyto dopisy tak vlastně jen potvrzují to, co prohlásila A. G. ve své výpovědi ze dne 27. 1. 2010, a sice, že si žalobce vzala jen, aby dostala peníze, tedy fingovaně. Svědkyně A. G. opakovaně potvrdila před soudem dne 19. 6. 2013, že její výpověď ze dne 27. 1. 2010, kdy uváděla podrobnosti o účelově uzavřeném manželství, je pravdivá a nadto uvedla k dotazu zástupce žalobce, „zda se cítila pod tlakem policie“, že „nikoliv, že její výpověď ze dne 27. 1. 2010 byla dobrovolná a že tato výpověď je pravdivá“. K dotazu, který se týkal pohlednice ze dne 23. 11. 2009 s textem „*Děkuji za to, že jsi, děkuji za to, že jsi můj. Děkuji za to, že mě miluješ. Jsi mé vše co mám. Miluji Tě – mám Tě ráda*“ (která je součástí správního spisu, neboť jej žalobce připojil k odůvodnění odvolání ze dne 29. dubna 2010) A. G. k dotazu zástupce žalobce „Zda obsah tohoto pohledu je pravdivý?“ před soudem dne 19. 6. 2013 výslovně uvedla, že nikoliv, že to blíže vysvětlit nemůže, protože k tomu vysvětlení nemá. Uvedené tak dokresluje pouze skutečnost, že primárním účelem korespondence byla snaha A. G. o dosažení finanční výpomoci stran žalobce a sekundárně snaha o komunikační sdílení, což vyplývá z potřeby jmenované, která se v důsledku pobytu ve věznici nemohla stýkat s blízkými ve svém okolí, tedy především se svými dětmi a známými. A. G. tuto skutečnost potvrdila před soudem, když k dotazu zástupce žalobce dne 19. 6. 2013 „zda si pamatuje, o čem si s žalobcem psala“, uvedla, že „neví, ale o všem možném, o dětech, o starostech“.

Dle soudu nelze zlehčovat skutečnost, že hlavním účelem manželství je založení rodiny a řádná výchova dětí. V daném případě však manželé, byť se jim za trvání manželství narodilo dítě, oba (tedy i žalobce) nejevili o ně zájem, a proto o O. G. bylo rozhodnuto soudem (viz výše). V korespondenci žalobce a A. G. z výkonu trestu pak absentuje i jakýkoli náznak o společné budoucnosti, společném životě pro dobu po výkonu trestu či o společné touze pečovat o děti a vytvářet pro ně zdravé rodinné prostředí (§ 18 odst. 1 věty druhé téhož zákona). Ke konkrétnímu dotazu žalobce, „zda se svědkyně (A. G.) zmínila o tom, že by bylo dobré, kdyby její děti přešly k němu“, svědkyně uvedla, že „to neví“. Svědkyně tedy uvedenou úvahu žalobce nepotvrdila a v předložené korespondenci obsažena není. Soud proto i po doplnění důkazního řízení shledal neprokázaným, že manželství plní svou funkci (k datu vydání napadeného rozhodnutí) a považuje je shodně se správními orgány za účelově uzavřené.

Žalobce sice prokázal, že v době, kdy byli manželé nuceni žít odděleně v důsledku nástupu A. G. do výkonu trestu (až do data vydání napadeného rozhodnutí), byl se svou tehdejší manželkou A. G. v pravidelném (především písemném) kontaktu (za tuto dobu ji i 5x navštívil) a nepravdivě jí přispíval na její potřeby, intenzita jejich vztahu však nedosáhla takového stupně, že by mezi nimi existoval hluboký citový vztah svědčící o trvalém

společenství manželů ve smyslu ust. § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině a manželství. Soud proto uzavírá, že ani výše uvedenými důkazními prostředky nebylo prokázáno, že v době, kdy byli manželé nuceni žít odděleně v důsledku nástupu A. G. do výkonu trestu, nevznikl mezi žalobcem a A. G. vztah, který by bylo možno označit vztahem manželským.

Lze pochopit, že žalobce si uschovával útržky složenek o zaslaných finančních částkách své manželce (i když ani tato skutečnost není mezi manželi obvyklá), vzbuzuje však dle soudu pochybnost, že žalobce si uschovával i jízdenky z cest do věznice za A. G., kde toho času byla umístěna. Předestřená pečlivost není běžná (byť soud návštěvy žalobce nijak nezpochybňuje), dle soudu spíše než o skutečném zájmu o rodinného příslušníka, vypovídá o účelovosti uskutečnění takových cest. Průběh těchto návštěv byl pak adekvátně popsán svědkyní A. G., která uvedla, že vzhledem k tomu, že ona mluví pouze česky a žalobce mluví česky nemnoho, rychle je ukončovala.

Pro úplnost lze dodat, že pokud by během pobytu paní A. G. ve vězení skutečně došlo k prohloubení vztahu mezi ní a žalobcem, nepodávala by ještě během tohoto pobytu žádost o rozvod. Tato žádost sice byla podána až po vydání napadeného rozhodnutí, ilustruje však skutečnost, že žalovaný posoudil celou situaci správně. Výpověď A. G. během rozvodového řízení, včetně jejího návrhu na rozvod manželství tak korespondují s její výpovědí ze dne 27. 1. 2010 a vyvrací tvzení žalobce. I když nelze rozhodnutí soudu o tyto skutečnosti opřít, jelikož se udály až po rozhodném období (tedy po vydání napadeného rozhodnutí), zpětně dokládají, že žalovaný i správní orgán prvního stupně dostatečně zjistili skutkový stav věci a správně celou věc posoudili.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že lze uzavřít, že sňatek žadatele je účelový, ačkoliv manželství bylo uzavřeno v souladu s českým právním řádem. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím by bylo zasaženo do jeho práva a práva jeho rodinných příslušníků na respektování jejich soukromého a rodinného života (článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod). Žalobce si vytvořil již v České republice silné vazby, učí se český jazyk a žije v souladu s právním řádem České republiky. Žalobce se nedopustil nikdy žádného protiprávního jednání tak, aby bylo možno trvat na tom, aby výkon jeho rodinných práv realizoval mimo území České republiky. Napadeným rozhodnutím by došlo k porušování článku druhého Smlouvy o založení Evropského společenství, neboť Česká republika by znemožnila žalobci získat řádné pobytové oprávnění za situace, kdy má na jeho území ČR svou blízkou rodinu a kdy mu jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie náleží stejná práva jako občanu Evropské unie.

K námitkám ve druhém žalobním bodu, kdy žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím by bylo zasaženo do jeho práva a práva jeho rodinných příslušníků na respektování jejich soukromého a rodinného života s tím, že žalobce si vytvořil již v České republice silné vazby, učí se český jazyk a žije v souladu s právním řádem České republiky, soud uvádí, že jednotlivé úkony, které byly vyjádřením vůle žalobce, svědčí o jeho dlouhodobé snaze získat povolení k pobytu na území ČR. Je skutečností, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jeho žádost však byla zamítnuta. Řízení o kasační stížnosti žalobce skončilo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č.j. 4

Azs 76/2008-86, v němž Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost. Již dne 28. 7. 2008 podal žadatel předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a to jako rodinný příslušník občanky ČR, neboť uzavřel sňatek s A. G. dne 2. 11. 2007.

O průběhu uzavřeného manželství vypovídali oba účastníci do protokolu dne 30. 9. 2008, dne 23. 11. 2009 a dne 27. 1. 2010, v jejich výpovědích shledal soud podstatné rozpory (viz str. 9 rozsudku). Přitom A. G. ve své výpovědi dne ze dne 27. 1. 2010, kterou u jednání před soudem dne 29. 6. 2011 označila za pravdivou, shledala sňatek uzavřený s žalobcem účelovým a podrobně popsala okolnosti a důvody jeho uzavření (viz výpověď A. G. uvedená na str. 6 a 7 rozsudku). Lze dodat, že i vztah žalobce k O. G., který se narodil za trvání manželství s A. G., nesvědčí o existenci žalobcem tvrzeného harmonického a trvalého společenství manželů (viz odůvodnění usnesení Obvodního soud pro Prahu 6 ze dne 11. 12. 2008 č.j. 15Nc 605/2008-15, z něhož vyplývá, že oba rodiče podepsali souhlas s osvojením nezletilého). I kdyby žalobce nerozuměl všem listinám, které podepsal ohledně svého souhlasu k osvojení jmenovaného (tak jak se snažil vysvětlit u jednání před soudem), zůstává skutečností, že ani z jeho výpovědi nelze vysledovat jeho snahu podílet se na výživě či výchově nezletilého. Nehledě na to, že již pouhá skutečnost, že měla paní G.ová dítě s jiným mužem nesvědčí o jejím právě harmonickém vztahu se žalobcem. Veškeré podklady shromážděné ve správním spise (včetně korespondence vedené mezi žalobcem a paní G. během jejího pobytu ve výkonu trestu) vytváří důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit uvedením hypotetické možnosti ovlivnit výpověď žalobce tlumočnickem.

Soud považuje za vhodné dodat, že sama skutečnost, že žalobce si zvolil za zemi, v níž by chtěl pobývat Českou republiku, nestačí pro kladné vyřízení jeho žádosti o udělení pobytu v ČR. I v případě žalobce, stejně jako u jiných žadatelů o udělení pobytu, musí být splněny podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců. Žalobcem tvrzené silné vazby s rodinnými příslušníky byly konkretizovány a vázány toliko s manželkou žalobce, tyto však (jak bylo podáno výše) nebyly prokázány, proto soud nemohl přisvědčit ani tvrzenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Sama skutečnost, že žalobce se učí český jazyk, což doložil potvrzením ze dne ze dne 2. 5. 2007, není ve světle výše uvedeného rozhodující.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný důvodně dospěl k závěru, že tvrzená existence rodinných vazeb žalobce na občana ČR nemá ve skutečnosti reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla toliko legalizace pobytu žalobce na území ČR a z tohoto důvodu nemohlo dojít ani k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, potažmo napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do práva žalobce a práva jeho rodinných příslušníků na respektování jejich soukromého a rodinného života (jak namítal žalobce ve druhém žalobním bodu).

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. podanou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Za situace, kdy žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který měl ve věci úspěch náklady řízení nad běžný rámec jeho činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.